

Så er vi ude på havet igen, bound for Barbados. Nu sejler vi imod den passat (red. vind), der så velvilligt førte os over Atlanten, og det er en helt anden sag. Nordkaperen banker stævnen i de store søer, lange skumsprøjt helt ud i en ti-tolv meter fra os, alle naglerne giver sig i hendes gamle krop. Den stærke sol får vandkrystallerne til at blinke og slå regnbuer. Røgvandet indhyller dækket og os der står på det. Solen tørrer, og det hvide salt bliver tilbage, det svir på øjenvipperne. Vi læner os ud over lønningen (red. mindre rækværk på rælingen) og tager vand op i hånden, som vi vasker hovedet med...

Men det er ikke kun eventyr. Det er også farligt, og selv den mindste lille detalje ombord på et skib kan blive skæbnesvangert.

Så er det nat, men der er noget galt, vi skulle have et fyr ude bagbord, men alt er bare sort nat, vinden er frisk, der er vand på dækket og alt er skalket til (red. lukket). Der skulle være et fyr, men det er der ikke. Alle bliver purret og spurgt, om de nu også har styret ordentligt, altså nøjagtigt. Og ikke skrevet noget forkert i logbogen. Alle sværger ved den dyrebare og lover at tage Amager Fællede rundt ti gange, hvis de taler usandt. Men der er noget galt, vi er ikke hvor vi skulle være.

Så tager Sven en pejling på Nordstjernen, og det viser sig, at den ligger 30 grader ved siden af, hvor den plejer at ligge. Det er altså vores kompas der er noget galt med. Det er noget nær det eneste, der ikke må ske på et skib, det er en gåde for os, det har jo altid bragt os derhen i verden, hvor vi ønskede det. Jeg ser magneterne efter, der sidder rundt omkring kompasset, men de er på plads. Vi står uforstående over for det og tænker på, om det mon er havguden Ægirs hustru, Ran, som har fat i kølen, måske i vrede over at vi har svigtet den nordiske sommernat så længe, hendes søstre bølgerne slikker sig op ad siderne. Dette her er underligt. Vi må se situationen i øjnene. Vi er faret vild ude på Atlanterhavet.

Heldigvis løser situationen sig:

... Så ser vi, at der ligger en stegepande, som er overset af ham der havde bakstørn (red. opvasketjansen) efter aftensmaden. Den har presset sig ned mellem skylightet og fronten af kompashuset. Den er næsten skjult af en presenning. Det er selvfølgelig den, der er skyld i skibets store deviation (red. afvigelse). Vi fjerner panden og Nordstjernen ligger igen, hvor den plejer at ligge. Nu er problemet, hvor lang tid vi har styret en gal kurs. Det vil sige, i hvor lang tid har den pande ligget henne ved kompasset. Det kan vi sådan nogenlunde regne ud. Det kan ikke nytte noget at finde vores gamle antikvariske sekstant frem, som vi har fået af en gammel søulk, for nok har vi masser af stjerner, men vi har ingen horisont. Vi ser på kortet igen og konstaterer, at lige meget hvor lang tid vi har sejlet 30 grader galt, så har vi vand nok under kølen, og det er det vigtigste, så kan vi altid finde ud af, hvor vi er.

(fra: Troels Kløvedal - Kærlighed kildevandet og det blå ocean. 1978)